

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2023

«ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ»

*«Μνήμη πάντων των απ' αιώνος Θεώ ευαρεστη-
σάντων από Αδάμ άχρι και Ιωσήφ του μνήστορος
της υπεραχίας Θεοτόκου· ομοίως και των προφη-
τών και προφητιδων, εξαιρέτως δε του προφήτου
Δανιήλ και των αγίων τριών παιδων»*

*Ευγενίας οσιμάρτυρος και Φιλίππου μάρτυ-
ρος του πατρός αυτής, Βασίλλης και Αχαϊ-
κού μαρτύρων.*

έτος 16^ο Τεύχος 732

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Εβρ.11,9-10,32-40) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

«Πίστει παρώκησεν Αβραάμ εις την γην της επαγγελίας ως αλλοτρίαν, εν σκηναίς κατοικήσας μετά Ισαάκ και Ιακώβ των συγκληρονόμων της επαγγελίας αυτής.» (Εβρ.11,9).

Στους πιστούς στο Θεό πριν από τη σάρκωση του Θείου Λόγου, στους αγίους της Παλαιάς Διαθήκης, αναφέρεται ο Απόστολος Παύλος στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα. Σ' εκείνους, οι οποίοι «και ούτοι μαρτυρηθέντες δια της πίστεως ουκ εκομίσαντο επαγγελίαν» (Εβρ.11,39), διακρίθηκαν, έλαβαν καλή μαρτυρία με την πίστη τους. Τους συνδέει δε με τους

πιστούς, τους αγίους της Καινής Διαθήκης. Το ενωτικό στοιχείο ανάμεσα σ' αυτές τις δυο ομάδες αγίων είναι η **επαγγελία**, η σάρκωση δηλαδή του Θείου Λόγου με όλα τα θαυμάσια και σωτήρια επακόλουθά της. Ο Χριστός είναι το

κέντρο της ενότητας Παλαιάς και Καινής Διαθήκης. Αυτό θα το καταλάβουμε καλύτερα, αν λάβουμε υπόψη την πορεία του ανθρώπινου γένους μετά την πτώση. Η μεταπτωτική ανθρώπινη κοινωνία διχάστηκε σε δυο ανθρώπινα μέρη. Το ένα πήρε το δρόμο της αθεΐας, τη χωρίς τον αληθινό Θεό ζωή. Το άλλο έζησε με το **πρωτευαγγέλιο**, την επαγγελία μέσα στη συνείδησή του.

Όλοι οι πιστοί, δηλαδή, Ισραηλίτες και εθνικοί, που έμειναν ως λαός του Θεού, πιστοί δηλαδή στις επαγγελίες. Στο πρόσωπο του πατριάρχη Αβραάμ ευλογήθηκαν **«όλοι αι φυλαί της γης»** (Γεν.12,3). Η πίστη αυτή, που την εγκωμιάζει σήμερα ο Παύλος, τους συνέδεσε με τους πιστούς της Καινής Διαθήκης. Στο Χριστό συναντώνται όλοι, με την πίστη τους σ' Αυτόν, την αποδοχή Του ως Θεού και Σωτήρα. Και των μεν πρώτων η πίστη αναφέρονταν στον μέλλοντα να σαρκωθεί Μεσσία Χριστό, των άλλων δε αναφέρεται στον ήδη **σαρκωθέντα** Θεόν.

Οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης μαρτύρησαν, φανέρωσαν την πίστη τους με τον αγώνα, τη θυσία και τα θαύματά τους, γιατί έζησαν κι αυτοί **μετά Λόγου**. Ο Θεός δεν έμεινε χωρίς μαρτυρία και σ' αυτούς. Ο Λόγος του Θεού, ο Χριστός, εμφανίζονταν και αποκάλυπτε την αλήθεια στους πατριάρχες και τους προφήτες. Όταν βλέπουμε τον Αβραάμ να ξεσηκώνεται από τον τόπο του και να πορεύεται σε ξένο τόπο, είναι σαν να βλέπουμε το Χριστό, τον Υιό του Θεού: **«Πίστει παρώκησεν Αβραάμ εις την γην της επαγγελίας ως αλλοτρίαν, εν σκηναίς κατοικήσας»** (Εβρ.11,9). Άκουσε τη φωνή του Θεού κι ο Αβραάμ υπάκουσε. Πορεύτηκε προς ξένη χώρα, μένοντας μέσα σε σκηνές. Πρόκειται για προτύπωση του Υιού του Θεού, που έκανε υπακοή στον Πατέρα και πραγματοποίησε τη μεγάλη Του έξοδο. Ο Υιός του Θεού, που κατοικεί **εν ουρανοίς**, δέχεται να παροικήσει στη γη **εις γην αλλοτρίαν**. Ξένη φαινόταν η γη, είχε αποξενωθεί από το θεό. Ο άνθρωπος ήταν **«απηλλοτριωμένος της ζωής του Θεού»** (Εφεσ.4,18). Ο Υιός του Θεού έρχεται στη γη. Από το παλάτι της βασιλείας του Τριαδικού Θεού μπαίνει σε ταπεινή σκηνή. Η Παναγία Παρθένος γίνεται η **σκηνή του Θεού και Λόγου**. Κατασκηνώνει ο Θεός στη γη **« ο Λόγος σάρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν»** (Ιωάν.1,14). Ο Αβραάμ διαμένει στη γη που του δείχνει ο Θεός, αλλ' ως πάροικος. Κάποια άλλη πατρίδα τον περίμενε, πατρίδα: **«ής και δημιουργός ο Θεός»** (Εβρ. 13,14). Είμαστε όλοι **πάροικοι** στη γη. Περιμένουμε να έρθει η σειρά μας για να πορευτούμε στην **ποθεινήν** πατρίδα, στην πόλη του ουρανού.

Υπάρχει όμως μια διαφορά ανάμεσα στους αγίους της Παλαιάς Διαθήκης και στους αγίους της Καινής Διαθήκης, που την υπογραμμίζει ο Παύλος. Όλοι εκείνοι δεν έζησαν την πραγματοποίηση της μεγάλης επαγγελίας του Θεού, δεν έλαβαν την τελειότητα και τη μονιμότητα της Σωτηρίας. Δεν πρόλαβαν στη ζωή τους την ενανθρώπιση, τη σάρκωση του Θείου Λόγου. Γιατί; **Για να μη τελειωθούν χωρίς εμάς**, απαντά ο Παύλος. Με τη σάρκωση του Χριστού μας και όλο το λυτρωτικό Του έργο οδηγούμαστε όλοι οι πιστοί στην Πεντηκοστή, στην έλευση του Αγίου Πνεύματος, για να κατοικεί μέσα στους καθαρμένους πιστούς και να τους κρατάει αιώνια στο σώμα του Χριστού, ενωμένους με το Χριστό και μεταξύ τους στην ίδια άκτιστη Χάρη, στην αγάπη του Τριαδικού Θεού.

Όταν ο Παύλος αναφέρει τους δυνατούς της Παλαιάς Διαθήκης, το Γεδών, το Σαμψών, το Βαράκ, το Δαβίδ, το Σαμουήλ, που κατατρόπωσαν ισχυρούς αντιπάλους και βασιλείς του κόσμου, βλέπουμε τον Κύριο Ιησού Χριστό, που δεν είναι απλά ο Δυνατός, αλλ' είναι ο Παντοδύναμος: **« Δια πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας »** (Εβρ.11,13). Ο Χριστός ήλθε στη γη για να πολεμήσει. Το βρέφος της Βηθλεέμ είναι ο βασιλιάς των αιώνων. **Ο αδύνατος του Σταυρού είναι ο πανίσχυρος του ουρανού**. Κατά τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου ο άγγελος βεβαίωσε την Παναγία για το αιώνιο κράτος του Υιού της: **« ούτος έσται μέγας και υιός υψίστου κληθήσεται, και δώσει Κύριος ο Θεός τον θρόνον Δαβίδ του πατρός αυτού, και της βασιλείας αυτού ουκ έσται τέλος »** (Λουκ.1,32). Όταν αναφέρουμε τους αγίους της Παλαιάς Διαθήκης, που διακήρυξαν τη δικαιοσύνη, που αγάπησαν το δίκαιο, που αγωνίστηκαν για να επικράτηση της δικαιοσύνης, που κυβέρνησαν με δικαιοσύνη, βλέπουμε τον Ιησού Χριστό, που ήλθε στον κόσμο για μια πρωτότυπη δικαιοσύνη, για τη δικαιοσύνη της αγάπης και της θυσίας: **« ειργάσαντο δικαιοσύνην »** (Εβρ.11,33), λέγει ο απόστολος Παύλος για πολλούς από τους παλαιούς αγίους. Ο Χριστός είναι ο κατ' εξοχήν εργάτης της δικαιοσύνης.

Όταν διαβάζουμε να μαστιγώνονται οι άγιοι , να εμπαιζονται, να ρίχνονται στη φωτιά οι τρεις Παίδες, να ρίχνεται στο λάκκο των λεόντων ο Δανιήλ, να πριονίζεται ο προφήτης Ησαΐας, όταν βλέπουμε τα ποικίλα μαρτύρια των αγίων της Παλαιάς Διαθήκης, το Ιησού Χριστό βλέπουμε, που για μάς υπέστη τα πιο οδυνηρά μαρτύρια. Λέγει ο Παύλος για τα μαρτύρια των αγίων: **« έφραξαν στόματα λεόντων, έσβεσαν δύναμιν πυρός...εμπαιγμών και μαστίγων πείραν**

έλαβον, έτι δε δεσμών φυλακής. Ελιθάστησαν, επιριάσθησαν, επειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας απέθανον» (Εβρ.11,34,36-37).

Ο Χριστός μαστιγώθηκε, ο Χριστός υβρίστηκε, ο Χριστός κατέστη αντικείμενο χλεύης, εμπαιχτήκε από τον υπόκοσμο της αθεΐας. Ο ίδιος προέβλεψε παρόμοια και πιο οδυνηρά μαρτύρια για τον εαυτό Του: «ο υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται τοις έθνεσι και εμπαιχθήσεται και υβρισθήσεται και εμπυσθήσεται και μαστιγωσαντες αποκτενούσι αυτόν και τη Τρίτη ημέρα αναστήσεται» (Λουκ.18,31-33). Ο Χριστός κατέβηκε χαμηλά. Από τον ουρανό κατέβηκε στη γη των λεόντων, από τη γη κατέβηκε στον Άδη, στα λιοντάρια του θανάτου. Κι αν ο προφήτης Δανιήλ διατηρήθηκε άθικτος από τα στόματα των λεόντων, πολύ περισσότερο ο Χριστός παρέμεινε άθικτος από τα δόντια της ανθρώπινης κακίας. Ο Χριστός δεν κήκε από τη φωτιά της αμαρτίας. Και πώς θα ήταν δυνατό να πειραχτεί από αμαρτωλές φλόγες; Και όχι μόνο. Οι τρεις Παίδες απλώς δεν κήκαν οι ίδιοι. Ο Χριστός σβήνει και τη φλόγα των άλλων. Οι άγγελοι το Χριστό εξυμνούν. Οι προφήτες και οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης την έλευσή Του ετοιμάζουν και εξυμνούν. Για τους αγίους μιλώντας ο Παύλος, τους συγκρίνει με τον κόσμο της απάτης και της πλάνης, της διαφθοράς και της ακολασίας, μάς λέγει: «ών ουκ ήν άξιος ο κόσμος» (Εβρ.11,36). Ο κόσμος δεν είναι άξιος να έχει τέτοιους αγίους. Φανταζόμαστε ένα στάβλο στολισμένο με διαμάντια; Ναι υπάρχουν και μέσα στη βρωμιά του κόσμου και διαμάντια. Και μέσα στο σύγχρονο κόσμο, που όλο και περισσότερο μολύνεται, υπάρχουν οι άγιοι, τα διαμάντια του Θεού. Αλλ' αν οι άγιοι είναι άξιοι, ο Χριστός είναι **υπεράξιος**. Μέσα στη βρώμικη σπηλιά της Βηθλεέμ θέλησε να κρυφτεί το διαμάντι της θεότητας.

Αν τους αγίους δεν είναι άξιος ο κόσμος να τους έχει, πολύ περισσότερο δεν είναι άξιος να έχει το Χριστό. Ο κόσμος όλος είναι μηδέν σε σύγκριση με το Χριστό. Όλα τα πλούτη του κόσμου είναι μηδέν εμπρός στον ασύλληπτο πλούτο της Χάρης του Θεού. Οι ισχυροί της γης είναι μηδέν μπροστά στο Χριστό, το βασιλιά των αιώνων. Κι εμείς είμαστε ανάξιοι για να έχουμε την αξία των αγίων και την υπεραξία του Χριστού. Κι όμως για τους ανάξιους ήλθε ο υπεράξιος, αρκεί να Τον δεχτούμε με πίστη και να Τον ζούμε με συνέπεια. Να δίνουμε τον αγώνα μας, που οδηγεί στη Σωτηρία. Κάθαρση ψυχής και σώματος από τα πάθη, ζωή και πολιτεία αγιότητας. Να δίνουμε τη μαρτυρία μας, για να μάς αξιώσει ο Χριστός της ουράνιας βασιλείας.- **ΑΜΗΝ**.